

Otuz yıldan beri yaklaşık 40 bin ailenin ocağına ateşler düşüren, trilyonlarca milli servetin kaybına neden olan, birlik, barış ve kalkınmasında Türkiye'nin ayağını bağlayan Türk-Kürt kavgası bitecek mi?

Bunu hemen hemen bütün bir milletin istediğinde hiç kuşku yok. Fakat acaba bu kavganın bitmesini istemeyenler olabilir mi? Son zamanlarda bazı gazete manşetlerine, köşe yazılarına, televizyon programlarına ve bazı siyasetçilerin demeçlerine bakarak bunu istemeyen bir kesimin de bulunduğu anlaşılıyor!

Bu barışı istemeyenlerin belki çok azı, savaşın sürmesinden siyasi olarak nemalanmaya niyetli olabilir ama çoğunun milliyetçi kaygılarla hareket ettiği görülüyor. İleri sürüldüğüne göre Türkiye'de Kürt yoktur. Herkes Türk'tür. Kürt varsa bile bu kimliği herhangi bir yere yazmak ve teslim etmek son derece sakıncalıdır. Türkiye'yi bölünmeye götürür. Zaten bir takım Kürtlerin akli Türkiye'yi bölmek isteyen dış güçler tarafından çelinmektedir. Bu sorun durup dururken çıkarılmıştır...

Ön yargıları parçalamak atomu parçalamaktan zordur demişler. Buna rağmen Türk-Kürt barışı konusunda akli ve sağduyuya dayanan birkaç noktaya değinmekte yarar vardır.

1. Türkiye'de ve Türkiye'ye komşu bazı ülkelerde bir Kürt sorunu vardır. Bu sorun, dünyada hemen bütün milletlerin yaptığı gibi Kürtlerin bir kimlik edinme düşüncesinden çıkmaktadır. Benzer sorunların yaşandığı uzak yakın birçok ülke, bu sorunu, kimlik talebinde bulunan halkların isteğini dikkate alarak çözmüş veya çözüm yoluna girmiştir.
2. Bu sorun erinde sonunda çözülecektir. 21. Yüzyılda Türkiye, 19. Ve 20. Yüzyıldaki yöntemlerle bu sorunun altından kalkamaz. Nitekim 30 yıllık vuruşma bu gerçeği kanıtlamıştır.
3. Milliyetçilik, Fransız İhtilali'nden beri, milliyetleri millet yapan, onlara millî kimlik kazandıran bir akımdır. Milliyetçilik, emperyalizmle kavgada yararlı da olmuştur. Ancak milliyetçilik, ülkedeki millî kimliklerin inkârını ve bunlardan birinin diğerlerine üstünlüğünü öngördüğü zaman tehlikeli olmaktadır. Zaman zaman ırkçılığa varan Türk milliyetçiliği, Kürt milliyetçiliğini tetikleyen birinci etkidir.

4. Bütün savaşlar, sonunda barışla sonuçlanır. “30 yıldır savaştığımız kişilerle veya örgütlerle barış masasına oturulamaz” denmesi yanlıştır. Barış, savaşan taraflar arasında yapılır. Barış bazen doğrudan görüşmeler, bazen aracılar devreye sokularak yapılır.
5. Kimlerin tarafları temsil edeceğine, tek yanlı olarak karar verilemez. Bu konuda karar, tarafların kendilerince meşru saydıkları kişi veya örgütlerdir. Taraflar, masaya oturdukları kişilerden hoşlanmak zorunda değildir.
6. Türk-Kürt barışına inanan ancak kullanılan yöntemlere karşı çıkanların barışın başka hangi yolla sağlanabileceğini de anlatması gerekir. Silahlı kuvvetlerin kullanılması, konuyu şimdiye kadar hep gündemde tutmuş ama sorunu çözememiştir.
7. Türk-Kürt vuruşmasının mevcut hükümet tarafından sona erdirilmesi çabası, muhalefetin bir kısmı tarafından bu işin hükümete halk gözünde puan kazandıracağı endişesiyle reddedilmektedir. Bu kavganın sona erdirilmesi, hükümete puan mı kazandırır, puan mı kaybettirir, tam belli değildir. Bu hesabı hükümet partisi de yaptığı için söylemlerinde ve adımlarında bocalayıp durmaktadır. Ancak böyle bir gerekçeyle barışa karşı çıkılmaz. Bu gerekçeyle daha binlerce, on binlerce insanın ölümüne neden olacak bir kavganın devam etmesi istenemez. Ana Muhalefet Partisi Genel Başkanı'nın bu konuda hükümete kredi açması olumludur ve sağduyunun eseridir.
8. Meclis'te dört partinin önkoşulsuz olarak bir masa çevresinde toplanıp yeni bir anayasa yapmalarındaki hikmet, yeni anayasadan Türk milliyetçiliği gibi Kürtlerin itirazına neden olan maddenin çıkarılması, yerine ya Kürtlerin de adının yazılması ya da hiçbirinin yazılmayarak vatandaşlık temelinde bir birlik arayışları olumludur. Bu çalışma için *“Türk milletini anayasa dışına sürüyor”* itirazı doğru değildir. Devletin adı zaten Türkiye Cumhuriyeti'dir. Kürtlerin bu ifadeye, bayrağa, başkente, millî marşa bir itirazları yoktur.
9. Millî kimliğin temeli dildir. Anadilinde eğitim isteği, kökten reddedilecek bir istek değildir. Devletin resmî dili vardır ve Türkçedir. Kürtçenin talep edilen yerlerde ikinci bir dil olarak öğretilmesinde hiçbir sakınca yoktur. Bu isteğin gerçekleşmesi Kürtleri rahatlatır ve birliği takviye eder. Anadilinde savunma isteği ise bir ihtiyaçtan çok, Kürt siyaseti için bir kendini var etme, bilek bükme yarışı olarak görülüyor. Barış için böyle istekler karşısında direnmek de

doğru değildir.

10. Türk ve Kürt milliyetçiliğinin törpülenerek yerine vatandaşlık kavramının geçirilmesi, Türk ve Kürt emekçilerini, aydınlarını birleştirecek ve güçlerini bölgedeki emperyalist savaşa ve işbirlikçilerine yöneltmesini sağlayacaktır. Milli kimlik kavgası, yerini doğal olarak tarihin en anlamlı ve gerekli sınıf mücadelesine bırakacaktır.

11. Kürt kavramının reddine gerekçe olarak sık sık Atatürk'ün adı anılmaktadır. Atatürk, politikasını zamana ve zemine göre oluşturmuştur. Ancak onun millî birliğe en çok muhtaç olduğumuz bir zamanda 1 Mayıs 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki sözlerine de kulak vermek gerekir. O sözleri şöyledir: *“Meclisi teşkil eden kişiler, yalnız Türk, Çerkez, Kürt, Laz değildir, hepsinden meydana gelmiş samimi bir topluluktur. Sınırlarımızı çizerken Kürtleri ayırmadık. Bu topluluğu temsil edenler, bizim kardeşimiz, menfaatleri ortak olan vatandaşlarımızdır. Vatandaşlar, birbirlerine karşı saygılıdır, birbirlerinin her türlü haklarına riayet ederler.”* (TBMM Zabıt Ceridesi, C. I, s. 164.)

Sonuç olarak, Türkiye'nin yıllardır birinci sorunu olan “Kürt Sorunu”nu çözme, ülkede birlik ve barışın gerçekleştirilmesi için yakalanan fırsatları heba edenler, büyük bir sorumluluk altında kalırlar. Bunun vebalini gelecek kuşaklara vermek çok zordur. Bu sorun zaten çözülecektir, ancak istemeyenler milyonların yürüyeceği bu yolun kenarında kalacaklardır. (23.1.20013)